

Зміст

ГАЛИНА ВДОВИЧЕНКО

Никифор та інші чоловіки у грі «Вірю-не-вірю»
(Варіації на тему роману «Бора») 3

ОЛЕКСАНДР ВІЛЬЧИНСЬКИЙ

Маслини на десерт 37

ВАСИЛЬ ГАБОР

Портрет чоловіка з круком 57

Світ Меденція 67

Абетка, або Мої перші
та пізніші враження від української азбуки 74

ВОЛОДИМИР ЄШКІЛЄВ

Вчитель Одуван та його Позитивне Коло 80

СТЕПАН ПРОЦЮК

Під крилами великої Матері (Уривки з роману) . . . 94

НАТАЛЬЯ РОЩИНА

Второе рождение 119

КУЗЬМА СКРЯБІН

Я, «Победа» і Берлін (Уривок) 151

ГАЛИНА ВДОВИЧЕНКО

Никифор та інші чоловіки у грі «Вірю-не-вірю»

(Варіації на тему роману «Бора»)

Яскраво зблиснуло, тонким білим лезом розкравши небо, — гігантська чаша, перевернута над дахом, з гуркотом розбилась на друзки. П'ятеро у кімнаті втягнули голови у плечі, немов справді очікували на падіння уламків згори. Лампи у люстрі згасли — вітальня занурилась у густу чорнильну темряву, з неї зашурхотіло: це Бора заходилася шукати свічки. Щось впало на підлогу, покотилося з глухим звуком.

— А що? — сказала Лідія й чиркнула сірником біля каміна. Мерехтливим колом попливло звідти до столу полум'я свічки, химерно змінивши риси жіночого обличчя. — А нічого! Бачу у цій ситуації кілька позитивних моментів. Можемо розпалити камін, дрова маємо... Нарешті посидимо біля каміна.

— Влаштуємо чаювання, — підхопила Бора. — З пересіданнями.

— З чим? — голос Гордія із темряви.

— З пересіданнями. «Аліса»... Шалене чаювання...

Кудлата тінь Гордія ковзнула по стіні. Він не розчув чи не зрозумів, про що йдеться. Які пересідання, справді?..

— Нарешті нікуди не поспішатимемо, — голос Лідії стишився й сповільнився. Йй до вподоби оце сидіння при свічках. — У нас в усіх зазвичай як? День до вечора пролітає, як одна година... Що то з часом робиться? У дитинстві — згадайте! — усе було інакше, а зараз не встиг отямитись — вечір. Ранок — вечір, ранок — вечір... Радій, Божко, життю, поки не подорослішала.

— У мене теж час біжить, — заперечила Божка. — Тут річ не у віці. У чомусь іншому.

— Звичайно, в іншому, — голос Івана Івановича трохи захрип, він прокашлявся й продовжив: — Час прискорився для всіх, і для дітей теж.

— Для підлітків, — виправила Божка.

На її репліку ніхто не відреагував.

— Не у буквальному ж сенсі? Оце прискорення... — голос Лідки.

— Чому ж? У буквальному. З коефіцієнтом 1,618...

— Як то ви запам'ятали?

— Це число «золотого перетину». Один з найважливіших показників структури світобудови. Я такі речі пам'ятаю.

Бора запалила ще одну свічку, пішла на кухню, покликавши Божку собі у помічниці. А на зворотному шляху ще зі сходів почула:

— ...на жаль, теперішній світ не той, що був раніше: кожен хоче писати книжки, а діти не слухають батьків...

— Во-во! — погодилась Лідія.

— Це шумерська поезія IV тисячоліття до нашої ери...

Від каміна іронічне: хм!

— Гордію?

— Я! — відгукнувся той, розпалюючи вогонь. — Обіцяли гарячого чаю. Я чекаю на чай.

Знову у темряві щось проторохкотіло підлогою — Кіцмань прогнав з кута в куток якийсь горіх чи щось із Лідиного косметичного арсеналу. Помаду чи туш. У проріз дверей впливло світло ліхтарика — він світив із чола Божки, як у шахтаря у забої. Бора за нею обережно несла ще одну тацю, зі склянками та вином.

— А давайте грати у гру, — запропонувала Божка. — Розбирайте горнятка з чаєм! Обережно, гарячі. «Вірю-не-вірю» називається. Кожен із нас по черзі розкажує щось, правдивий випадок із життя або вигадану історію, а тоді запитує: «Вірите?»

— Як це? Не второпала...

— Дивіться. Нас — п'ятеро, так? Слухаємо когось одного, потім кожен каже: «вірю» чи «не вірю», а тоді оповідач має сказати, вигадав він свою оповідку чи не вигадав. Той, хто вгадав, отримує один бал. Хто врешті-решт набере більше балів, той переможець. Зрозуміли?

— Хто буде першим?

— Нехай Божка й буде першою. Тільки ліхтарик вимкни, очі сліпить.

— Добре, — миттєво погодилась дівчинка.

Її обличчя зникло у темряві. З-під столу знову почувся, як Кіцмань катуляє щось підлогою.